

Ε μετάνοια;

Η ακόλουθη διήγησις που

προέρχεται μάλλον από κάποια λιγότερο γνωστή παραλλαγή της συστηματικής συλλογής του Γεροντικού* σκοπό έχει να διδάξη πόσο μεγάλη είναι η φι-λανθρωπία του Θεού και ότι κανένας αμαρτωλός δεν πρέπει να απελπίζεται, ακόμη κι αν νομίζει ότι έχει γίνει όμοιος στην αμαρτία με τον διάβολο.

Κάποιος άγιος γέρον-τας, μεγάλος και διο-ρατικός, έχοντας νική-σει και ξεπεράσει ό-λους τους πειρασμούς των δαιμόνων, είχε λά-βει το χάρισμα να βλέπη οφθαλμοφανώς το πώς επιδρούν στην ζωή των ανθρώπων οι άγγελοι και οι δαίμονες· πώς δηλ. ο καθέ-νας από την πλευρά του αγωνίζονται για την ψυχές των ανθρώπων. Ήταν δε τόσο μεγάλος και υψηλός στην αρετή, που τα ακάθαρτα πνεύματα τον υπολόγιζαν πολύ και συστέλλονταν μπροστά του. Πολλές φορές τα κορόιδευε και τα ύβριζε θυμίζον-τας τους την πτώσι τους από τους ουρα-νούς και

την αιώνια κόλασι του πυρός που τα περιμένει. Οι δαίμονες λοιπόν μιλούσαν με θαυμασμό για τον μεγάλο γέ-ροντα κι έλεγαν ότι κανένας να μη τολμήση στο εξής να παλέψη μαζί του ή έστω και να τον πλησίαση, μη τυχόν και πληγωθή από τον γέροντα, διότι έχει ανέλθει σε μεγάλο πλούτο απάθειας και έχει τύχει της θεώσεως με την χάρι του Παναγίου Πνεύ-ματος.

Ενώ λοιπόν έτσι είχαν τα πράγματα, κάποιος δαίμονας ρωτά έναν σύντροφο του:
[\(περισσότερα...\)](#)